

[Ninn-Hansen.]

tingets forsvarsudvalg, en redegørelse, som jeg håber vil gå til alle tingets medlemmer, og også at søge at efterleve dette både i NATO, ved genopbygningen på nogle områder af vort eget forsvar og i forbindelse med den sikkerhedspolitik, som vi skal drøfte også inden for EF.

Det europæiske samarbejde gør sig også gældende i det arbejde, vi gør inden for FN. Jeg synes, at de resultater, man er kommet frem til gennem disse fælles drøftelser, har kunnet medvirke til at styrke vor stilling i en række situationer inden for FN, ligesom jeg synes, at det fælles arbejde, som EF-landene gør i forbindelse med u-landshjælpen, u-landsbidragene, har været af betydning og er af stigende betydning, netop fordi det finder sted i fællesskab med andre lande.

Men ud over dette må vi jo desværre sige, at FN er et særdeles trist kapitel. Jeg lagde selvfølgelig godt mærke til, at udenrigsministeren – og det er da forståeligt – prøvede på at fremhæve nogle arbejdsresultater i FN og lægge sordin på stemmen, når det drejede sig om de ting, som offentligheden må beskæftige sig med, når man ser på FNs udadvendte virksomheder.

De afstemninger, der har fundet sted i mellemstlige spørgsmål i FN, er jo for nogles vedkommende simpelt hen skandaløse. Man ser, hvordan et flertal i FN hensynsløst ser væk fra hele grundlaget og principperne for FNs virksomhed, hvordan nationer i FN, beskyttet af et flertal, hadefulde retter angreb på en lille arbejdsnation, en nation, hvis befolkning er flyttet dertil eller nu vokser op i dette land i tillid til, hvad FNs medlemsstater tidligere har garanteret den. Denne garanti må vi selvfølgelig stå ved fuldt ud, og jeg mener ikke, der er noget som helst grundlag for at ændre den holdning, som Danmark har taget ved udarbejdelse af tidligere resolutioner, i særlig grad resolution nr. 242; og det er farligt for os i en situation, hvor andre prøver på det, bare at komme med den mindste antydning af noget, der kunne opfattes på den måde, at vi ville fjerne os fra dette grundlag. Jeg mener, vi har en vældig forpligtelse til at vise vor stilling som dem, der vil leve op til garantien, FN og FNs medlemsstater gav Israel, som dem, der vil tilbagevise de hadefulde og farlige angreb, der fremkommer; at man ikke skal prøve at bortforklare, at der er terrororganisationer, der går ind i dette

billede på en måde, der ikke er nogen undskyldning for; at vi forbliver i FN, men at vi netop som medlemsstat i FN viser, at så vil vi også kæmpe for de rettigheder, som vi synes er rigtige.

Vi håber selvfølgelig, at vi også i denne sag fortsat kan arbejde sammen med de europæiske lande, vi har indledt et samarbejde med, som udenrigsministeren nævnte det, i FN, men det bør være vor holdning uden for enhver diskussion, at vi skal leve op til at kæmpe for nogle rettigheder, nogle principper, der fandtes i FN, da De Forenede Nationer blev dannet, men som alt for mange er ved at fjerne sig fra. Der er det vores opgave at vise, at vi står fast på principperne, på holdningen.

Gert Petersen (SF):

Jeg kan kun komme med en betinget tak til udenrigsministeren for den redegørelse, vi har fået. Jeg synes rent ud sagt ikke, den er tilfredsstillende, og det skal jeg begrunde nærmere.

Vi er altså kommet derhen nu, at den danske udenrigsminister redegør for den udenrigspolitiske situation, ikke sådan specielt set med Danmarks øjne, men med unionens, med Det europæiske Fællesskabs øjne, endnu inden unionen er blevet en realitet, i hvert fald formelt.

Det er jo et ganske stort spring, der er taget fremad, og jeg ved ikke rigtig, om jeg skal sørge over den skamløshed, som det kan være udtryk for, eller glæde mig over den oprigtighed, det kan være udtryk for. Men jeg finder som sagt, at resultatet alt andet lige er yderst utilfredsstillende, for nok er EF-ensretningen eller det udenrigspolitiske samarbejde, eller hvad man vil kalde det, nået langt, men det er dog ikke nået så langt, at der kan gives en bare nogenlunde udtømmende redegørelse for dansk udenrigspolitik på det grundlag.

Resultatet har da også været, at en række problemer, som er meget væsentlige, er blevet meget overfladisk behandlet.

Man kan tage sådan et spørgsmål som opfølgning af sikkerhedskonferencen i Helsinki. Her får vi at vide, at de ni er enige om, at vedtagelserne skal gennemføres fuldt ud, og at man må undgå konfrontationer og være rimeligt tålmodige. Det er da så udmærket. Men i øvrigt forbliver det en statshemmelighed, hvad den danske regering har tænkt sig, og – som udenrigsministeren siger – hvilke realistiske danske initiativer der kan være tale om. På